

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ,

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΑ

«**Ἴῶτα ἔν ἧ μία κεραία οὐ μή παρέλθῃ ἀπό τοῦ νόμου**» (Ματ.5,18)

«**Χαίρειν μετά χαιρόντων καί κλαίειν μετά κλαίωντων**» (Ρωμ.12,15)

«**Ταῦτα δέ ἔδει ποιῆσαι, κάκεῖνα μή ἀφιέναι**» (Ματ.23,23)

«**Ἐάν τις ἐπιθῆ ἑπί τῷ εὐαγγελίῳ, ἐπιθήσει ὁ Θεός ἐπ' αὐτόν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν αὐτῷ· καί ἔάν τις ἀφέλῃ ἀπό τῶν λόγων τοῦ εὐαγγελίου, ἀφελεῖ ὁ Θεός τό ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς**» (Ἄποκ.22,19)

----- . -----

Μέσα στή χαρά τῆς Ἀναστάσεως, ὑψώνοντας φωνήν μέ τρεμάμενα γηραλέα χεῖλη, καί συμπροσφθεγγόμενος καί συναναφωνῶν (ὄση μοι δύναμις) **τόν διθυραμβικόν Παιῶνα «Χριστός Ἀνέστη»**, ἔρχομαι ταπεινά νά καταθέσω ὠρισμένες ψυχοφελεῖς σκέψεις πού, ἄν καί εἶναι τόσο ἄξιες προσοχῆς, τίς ἀντιπαρερχόμεθα, δέν ἔτυχε κάποιος νά μᾶς κατηχήσῃ γύρω ἀπ' αὐτές.

Πρῶτον. Παρῆλθεν μόλις χθές ἡ ἐορτή τῆς **ὑπό τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλαφήσεως τῶν στιγμάτων-οὐλῶν τοῦ ἀναστημένου σώματος τοῦ Κυρίου, καί τῆς σωτηρίου αὐτοῦ (τοῦ Θωμᾶ) ὁμολογίας**. Μέσα στά πολλά διδάγματα πού ἀντλοῦμε ἀπό αὐτήν τήν ἐορτήν, ἐκτός τῆς διευκρινίσεως, ὅτι ὁ ἅγιος Ἀπόστολος **δέν ἦτο «ἄπιστος»** - ὡς κακῶς παρουσιάζεται ὑπό πολλῶν προχειρολογούντων - **ἀλλά δύσπιστος**, ἔχομεν καί πλεῖστα ἄλλα νά πληροφορηθῶμεν. Κατεδέχθη ὁ Κύριος νά ψιλαφηθῆ, γιά νά ἀρθῆ πᾶσα ἐκ μέρους τοῦ Θωμᾶ ἀμφιβολία. Πρῶτον συμπέρασμα: **Ἀνέχεται καί, τρόπον τινά, ἀναμένει κάποτε τήν ἔρευναν ὁ Κύριος**. Γι' αὐτό ἄλλοῦ ἐπιπροσθέτει, **«ψιλαφήσατε καί οἴδετε-γνώτε, ὅτι αὐτός ἐγώ εἰμί»**. **«Γεύσασθε καί οἴδετε (καί ἴδετε) ὅτι, ἐγώ (ὁ Κύριος) εἶμαι χρηστός (χρήσιμος, ἀπαραίτητος)»**. Γιά νά ἐπεκταθῆ καί προσείπη εἶτα, **«χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν»** (Ἰωάν15,5). Καί, ἀπό ὑπερβάλλουσα ἀγάπη, ἐπεκτεινόμενος περαιτέρω λέγει, **«κρούετε καί ἀνοιγήσεται ὑμῖν, αἰτεῖτε καί δοθήσεται, ζητεῖτε καί εὕρησεται»** (Ματθ.7,7 : Λουκ.11,9-

10) Ἐξαιρέτως, «**ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί οἴδετε ὅτι ὁ ζυγός μου χρηστός (μέ -η-) καί τό φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι**» (Ματθ.11,30). Ἄρα, δέν ἀποκλείει τήν ἔρευνα, τήν ἐπαφή, ἀλλά καί τήν συνοίκησιν μετά τοῦ πιστοῦ, εἰσερχόμενος καί ἐγκατοικῶν ἐν αὐτῷ ὀλόκληρος, διά τῆς Θείας μεταλήψεως τοῦ «Ἀχράντου Σώματος καί τοῦ Τιμίου αὐτοῦ Αἵματος». Δέν «προστάζει» καί δέν ἐντέλλεται τήν ἔρευνα, μέ τόν **ἐνεστῶτα ὀριστικῆς** πρὸς τοὺς Ἑβραίους στό (Ἰωά.5,39, πού, μέ λίγη προσοχή διαπιστοῦμεν ὅτι δέν πρόκειται περί προστακτικῆς (:νά ἐρευνᾶτε), ἀλλά περί ἐνεστῶτος χρόνου, ὀριστικῆς ἐγκλίσεως, πού ἐρμηνεύεται ἀπλά καί ξεκάθαρα: «**Ἑβραῖοι, ἐρευνᾶτε=ψάχνετε νά βρῆτε κάποιον, καί αὐτός εἶμαι ἐγώ, ἀλλά δέν θέλετε νά ἔλθετε κοντά μου γιά νά μή ἐλεγχθοῦν τά ἔργα σας**» κ.λ.π. / «Πιστός ὁ λόγος (ὑπάρχων) καί πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος πρὸς διδασκαλίαν, ἔλεγχον, ὠφέλειαν κ.λ.π.» (Α' Τιμ.1,15), **δύναται καί ἐπιτρέπεται καί ἐπιβάλλεται νά γίνεται «ἀντικείμενον» ἐρεύνης καί μελέτης, γιά νά γίνουν πρόσκτημα ἡμῶν τά ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέοντα ὀφέλη.** Ὀλίσθησις πρόχειρη, ἐκτροπή ἀνεξέλεγκτη, ἄτοπη καί μή διά μέσου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Παραδόσεως ἐπισυμβαίνει περί τό θέμα αὐτό, καί ἀπορρίπτεται τό «πίστευε καί μή ἐρεύνα», χωρίς νά κατατρύχεται, ἐκδαπανᾶται, ἀδημονεῖ καί ἀντιπαλαίει ὀρθολογιστικῶς εἰς τά ὑπό τοῦ Κυρίου καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποκεκαλυμμένα, ὁ μούμενος εἰς τά περί τήν πίστην, ἀνατρέχων εἰς φιλοσοφικάς ἀναζητήσεις καί ἐρεύνας, τῆ στιγμῆ πού τυχόν αὐτός εἶναι ἀκόμη νήπιος, «γάλακτος χρεῖαν ἔχων» καί «οὐ στεραιᾶς τροφῆς» (Εβρ.5,12), καθ' ὅτι εἰς τάς ὑψηλάς ἀναζητήσεις της, ἡ «τῶν ἐφετῶν ἀκρότης,»(Ἱερά Ὑμνολογία) ἦτοι «**τό Θεῖον, ἄπειρον καί ἀκατάληπτόν (ἐστι) καί τοῦτο μόνον αὐτοῦ καταληπτόν, ἡ ἀπειρία καί ἀκαταληψία**»! Ἡ τοποθέτησις αὐτή τοῦ Ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ (Ἰωάννου), δέν εἶναι «ἐλαφρόν λογοπαίγνιον», ἀλλ' ἀπροσμέτρητον καί δυσανάβατον ὕψος τῆ ἀνθρωπίνη λογικῆ, ὡς ἤκουσεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀναβάς ἕως τρίτου οὐρανοῦ, «**ἄρρητα ρήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι**» (Β' Κορ.12,4).

Δεύτερον. Τί ὀμορφιά καί ὕψος στήν ὕμνολογική λογοτεχνία ἀπαντᾶται, μέ τή χρήση τοῦ «ἔλληνος λόγου» κατά τήν ἀπόδοσιν τῶν βαθέων, ἀλλ' ἐν ταύτῳ λεπτοτάτων καί ὑψίστων νοημάτων;! Ἄς θαυμάσωμέν που, τόν χειρισμόν καί τήν συσχέτισιν τῶν λέξεων. Εἰς τόν Εἰρμόν τῆς Θ' Ὠδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ ὀρθρου τῆς ἐορτῆς τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, τόν ὀποῖον ἐπαναλαμβάνει καί ἀντί τοῦ «Ἄξιόν ἐστι» κατά τήν Θεῖαν Λειτουργίαν ἡ ἐκκλησία μας, ἀκούομεν τό: «Σέ τήν φ α ε ι ν ἡ ν λαμπάδα καί μητέρα τοῦ Θεοῦ, τήν ἀ ρ ί ζ η λ ο ν δόξαν καί ἀνωτέραν πάντων τῶν ποιημάτων, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν». Ἐρμηνεία: Μέσα στό ἄπλετο φῶς τῆς Ἀναστάσεως, πού καί μέ τίς ἀναμμένες λαμπάδες τίς

ὅποιες κρατᾶμε στά χέρια μας προσπαθοῦμε νά ἐπαυξήσωμεν, προσεπιδηλοῦντες δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τό γεγονός. Ἐσένα, Παναγία Μητέρα τοῦ ἀναστάντος Υἱοῦ Σου, Φαινοτάτη καί Παμφαῆ λαμπάδα νοοῦντες Σε καί ἔχοντες, πού λαμβάνει καί μεταβιβάζει σελαγίζον αὐτό τό ἀναστάσιμο φῶς, τό ἐκ τοῦ Κενοῦ (ἀδειανοῦ ἔνεκα τῆς ἀναστάσεώς Του) Τάφου πηγάσαν καί ἀνατεῖλαν. Ἐπειδή κατέστης καί ἀνεδείχθης ἡ, «**ἀρίζηλον**»=**ὀλοφώτεινη** (δόξαν), δυνηθεῖσα νά ἐνδυθῆ. Ἡ, εἰς ὑπέρτατον βαθμόν ἀναβιβασθεῖσα, δοξασθεῖσα καί ἔσαεῖ δοξαζομένη καί τιμωμένη μέσα στήν ἀνυπέρβλητον φωτεινότητα, Ὑπαρξις-Ὑπόστασις-Ὀντότης. Ἐμεῖς, οἱ οὔτω ἀναγνωρίζοντες καί τιμῶντες Σέ μέ ἐγκωμιαστικά, εὐφημα, ἀντάξια λόγια, Σέ τοποθετοῦμε ὅσο δυνάμεθα πύο ψηλά, γιατί ἀπεδείχθης

ὄντως Μεγάλη καί Μοναδική, ὑπερβάσα «πάντα τά ποιήματα»=ὄλην τήν δημιουργίαν, καταστᾶσα ἐπαξίως ἡ κορωνίς αὐτῆς (ὄρατῆς τε καί ἀοράτου). Ἦν (δημιουργίαν), ὦ Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, Μητρόθεε καί Θεομήτωρ, Μητροπάρθενε καί Παρθενομήτωρ, «ἐποίησεν» «Ὁ ἐν Σοί οἰκήσας καί ἐκ Σοῦ προελθών» Υἱός Σου, «Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ», δι' ὄν λόγον (καί αἰτίαν) Σύ «Θεοτόκος» ἀπέβης, ἀνεδείχθης καί προσφθέγγεσαι, καί, ὡς «Θεόν τέξασα», ἐπαξίως τιμᾶσαι. Διά τοῦτο (καί διά πάντα ταῦτα), οἱ πιστοί ἀκαταπαύστως μέ ἱερά ἄσματα Σέ ὑμνοῦμεν, «ἐν δεξιῶς, τοῦ Σωτῆρος, ἰσταμένην», Σέ δοξολογοῦμεν, καί, τοσοῦτον εὐεργετηθέντες διά Σοῦ, **Σέ «μακαρίζομεν πᾶσαι αἱ γενεαί»** (Λουκ.1,48) καί μεγαλύνομεν, «**Ἐξαιρέτως**, (ὑπέρ Σοῦ) τῆς Παναγίας, Ἀχράντου, Ὑπερευλογημένης, Ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου, καί Ἀειπαρθένου Μαρίας», προσφέροντες (ἔσαεῖ) «τήν ἀναίμακτον καί λογικήν λατρείαν», μιμησκόμενοι καί μνημονεύοντες καί πάντων τῶν λοιπῶν, «τῶν ἐν πίστει ἀναπαυσαμένων, Προπατόρων, Πατέρων, Πατριαρχῶν, Ἀποστόλων, Κηρύκων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Ἐγκρατευτῶν, καί παντός πνεύματος Δικαίου, ἐν πίστει τετελειωμένου». Διά τοῦτο καί ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, τήν ἡμέραν αὐτήν ἀντικαθιστᾶ τό «Ἄξιόν ἐστι...» διά τοῦ ὡς ἄνω ἀναλυθέντος Εἰρμοῦ «Σέ τήν φαεινήν λαμπάδα...» κ.λ.π.

Πρωθύστερα πώς, ἄς βαδίσωμεν ὀπισθοδρομικῶς, ἵνα εὕρωμεν - καί ἐνασχοληθῶμεν περί αὐτό - θέμα, τό ὅποῖον, ἄν καί τόσο σοβαρόν εἶναι, καί αὐστηρῶς παρά τῆς Μητρός Ἐκκλησίας διά τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἔχει φθάσει μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, τείνει, - ἡ μᾶλλον - ἐπιτάττεται ἄνωθεν (ἀπό ἀνθρώπους), ὅπως ἀτονίσῃ τοῦτο, ἔνεκα λόγων τούς ὁποίους θέλομεν ἀναπτύξει κατωτέρω.

Διευκρινίζω ἐξ ὑπαρχῆς, ὅτι πρόκειται περί τῶν «**ΑΝΑΘΕΜΑΤΩΝ**», τῶν, ἐναντίον πάντων τῶν αἰρετικῶν καί πασῶν τῶν αἰρέσεων ὡς ἐξαίσιον ὁμολογιακόν κείμενον, παραδοθέντων ὑπό

Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τό ὁποῖον ἐπιγράφεται: «Συνοδικόν τῆς Ζ΄ Ἀγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας». Ταῦτα (τά ἀναθέματα) θά ἐξετάσωμεν διά τριῶν πρισμάτων. **Τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀποστόλου Παύλου** καί τινων **συγχρόνων ἁγίων Πατέρων.** Τοῦτο θά πράξωμεν, διά νά ἴδωμεν **τί εἶναι ταῦτα τά ἀναθέματα.** Εἶναι ἐκφράσεις θυμοῦ, μίσους καί κατάρας, ἢ φανέρωσις τῆς **μεγίστης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας** πρὸς τόν **πλανεμένον ἄνθρωπον** καί τούς **πιστούς;**

Ἀνατρέχοντας ὀπίσω εἰς τήν ἱστορίαν περί τοῦ θέματος, διαπιστώνομεν ὅτι. Στό πλαίσιο τῆς προσέγγισης μέ τήν Παπική ἐκκλησία, ὁ τέκτων Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρας, ὁ ὁποῖος βρισκόταν καθ' ὅλην τήν διάρκεια τῆς ποιμαντορίας του σέ διατεταγμένη ὑπηρεσία ἐκ τῶν τεκτονικῶν στοῶν, κατήργησε μονομερῶς μία πολύχρονη παράδοση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποσκοποῦσε στήν ἐπιστροφή τῶν ἀπομακρυνθέντων ἀπό τήν ἀλήθεια Χριστιανῶν. Πρόκειται γιά τήν ἀνάγνωση τῶν ἀναθεμάτων τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας, τήν Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν. **Ἡ κατάργηση αὐτῆ δικαιολογήθηκε ὡς πράξη ἐποικοδόμησις τοῦ περιβοήτου ψευτοδιαλόγου Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν ἀπό τότε, ἀλλά στήν οὐσία ἦταν τό πρῶτο πλήγμα τῆς Παναίρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.** Ἐπειδή μέ τήν πάροδο τῶν ἐτῶν τά πράγματα ἐξελίχθηκαν ἔτσι, πού **σήμερα τόσον ἐπιπόλαια καί ἀνιστόριτα καταλιμπάνονται καί δέν ἀναγινώσκονται τά ἀναθέματα,** ἐπιθυμῶ νά διεγείρω καί συνεγείρω πάντας, ὥστε νά ἐπανέλθωμεν ἀξιοχρέως καί ὑπεύκοιτες εἰς τήν φωνήν τῆς Μητρός Ἐκκλησίας, ἥτις δέν ἐκπροσωπεῖται ὑπό τοῦ Φαναρίου καί τοῦ Βαρθολομαίου, σήμερον, ἀλλ' ὑπό τῆς συνειδήσεως παντός πιστοῦ, γνησίου τέκνου της, καθ' ὅσον «τά σώματα ἡμῶν ναός τοῦ ἐν ἡμῖν οἰκοῦντος Ἁγίου Πνεύματός εἰσιν» (Α΄ Κορ.6,19), νά ἐπανέλθωμεν (λέγω) εἰς τήν Κανονικήν τάξιν, ἐπιστρέφοντες εἰς τήν ἀνάγνωσιν τῶν ἀναθεμάτων εἰς τούς **Ὁρθοδόξους Ἱερούς Ναούς καί τά Μοναστήρια** μας.

Ὡς γνωστόν, τό ὡς ἄνω «Συνοδικόν» ἐμπεριέχει ἀποφάσεις τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς, καί **ὑπέρ τῶν ἁγίων εἰκόνων.**

Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Τοπικῆς ἐν Κων/πόλει Συνόδου τό 843, ὥρισαν, τό ἐξαιρετικόν αὐτό κείμενο πού περιέχεται στό ἐκκλησιαστικό βιβλίον τοῦ καταναυκτικοῦ Τριωδίου, **νά διαβάζεται κάθε Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας. Δόγμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας** μας εἶναι, **τό Θεόπνευστο καί Ἀλάθητο τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.** Ἄρα καί ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, ὡς καί τό «Συνοδικόν ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπερ ὑπό τήν ἐπίνοια, τήν ἐπίνευση καί τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπό τῶν Πατέρων ἐγγραφέν καί παραδοθέν, **εἶναι**

θεόπνευστον καί ἀλάθητον. Ἐπομένως, καί τά πενήντα ὀκτώ (58) ἀναθέματα, πού ἀποτελοῦν μέρος τοῦ «Συνοδικοῦ», εἶναι καί αὐτά θεόπνευστα καί ἀλάθητα, ἔστω καί ἂν στό ἀρχικό κείμενο τοῦ 9^{ου} αὐτοῦ αἰῶνος (843) προσετέθησαν στή συνέχεια καί ἄλλα ἀναθέματα. Τό τελευταῖο ἀναφέρω ὡς λεπτομέρειαν διά τήν ἀκριβῆ ἀνιστόρησιν τοῦ θέματος. Καί προβαίνω εἰς τήν διά τοῦ πρώτου πρίσματος ἐξέτασιν τούτου.

1. Ἀνεθεμάτισε ποτέ **ὁ Χριστός;**

Μέσα στήν Ἁγία Γραφή δέν βρίσκουμε πουθενά ὅτι ὁ Χριστός χρησιμοποίησε τή λέξη «ἀνάθεμα». Ὅμως, βρίσκουμε ἀρκετές ἐκφράσεις καί ἐνέργειες τοῦ Χριστοῦ μας, πού εἶτε **ἰσοδυναμοῦν**, εἶτε **καί ξεπερνοῦν** σέ ἰσχύ **τό ἀνάθεμα**.

Νά ὑπενθυμῆσουμε τέσσερα περιστατικά:

α) Ὁ Χριστός **καταράστηκε** τήν μετέπειτα «**ξηρανθεῖσαν συκῆν**» (Ματ.19,20-21), ἥτοι τήν συναγωγήν τῶν Ἰουδαίων, τήν μή ποιοῦσαν καρπόν.

β) Στήν εὐαγγελική περικοπή τῆς Κυριακῆς τῆς Κρίσεως καί τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ὁ Χριστός, ἀπευθυνόμενος πρὸς **τούς ἐξ εὐωνύμων ἀμετανοήτους ἀμαρτωλούς**, τούς ἀπεκάλεσε μέ μιά φοβερή λέξη. Τούς ὠνόμασε **«καταραμένους»!**

γ) Ὁ Χριστός, ὡς γνωστόν, ἀπηύθηνε **τά ὀκτώ (8) φοβερὰ «οὐαί»** (Ματθ.23,13-29), δηλαδή **«ἀλίμονο»** πρὸς τούς Γραμματεῖς καί Φαρισαίους, ὀνομάζοντάς τους **ὑποκριτάς, μωρούς, τυφλούς, ὀδηγούς τυφλούς, ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν**.

δ) Ὁ Χριστός, ἀφοῦ ἔφτιαξε φραγγέλιο-μαστίγιο, **διεσκόρπισε τά νομίσματα καί ἀναποδογύρισε τά τραπέζια τῶν ἐμπόρων, τῶν κολλυβιστῶν καί κερματιστῶν, πού μετεποίησαν τόν οἶκο τοῦ Πατρὸς Του σέ οἶκο ἐμπορίου** (Ἰωάν.2,15).

Καί, ἐν προκειμένῳ, κάποιοι θά ἀπορήσουν καί θά διερωτηθοῦν, πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Χριστός, πού **εἶναι ὅλος ἀγάπη, νά διέπραξε τ' ἀνωτέρω**. Λησμονοῦν θεληματικά, ὅμως, ὅτι ὁ Ἕνας Ἀληθινός, Γνήσιος καί Αὐθεντικός Θεός μας, ἔχει δύο ιδιότητες. Ἀπό τή μιά ἔχει **φιλανθρωπία**, καί ἀπό τήν ἄλλη ἔχει **δικαιοσύνη**. Ἀπό τή μιά εἶναι **ἐπιεικής, φιλέσπλαγχνος καί μακρόθυμος**, καί ἀπό τήν ἄλλη εἶναι **αὐστηρός καί ἀδέκαστος Κριτής**. Ἀπό τήν μιά εἶναι **ἀγάπη** καί ἀπό τήν ἄλλη **ἐκδηλώνει τήν παιδαγωγική τιμωρία Του**. Ἀπό τή μιά **ἐκχέει τό μέγα Του ἔλεος**, καί ἀπό τήν ἄλλη **ἐπιφέρει τήν ἀπροσωπώληπτη καί δικαία κρίση Του**. Ἐπομένως, ὅλα τά ἀνωτέρω περιστατικά, ὅπως καί τά ἀναθέματα, **ἐντάσσονται στήν δεύτερη ιδιότητα τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ δικαιοσύνη, ἡ αὐστηρότητα, ἡ τιμωρία καί ἡ κρίση**. Ὅποιος, λοιπόν, ὑπερτονίζει μόνο τήν μιά ιδιότητα τοῦ Θεοῦ καί

υποτονίζει την άλλη, όπως κάνουν οι σύγχρονοι «**ἀναπολόγητοι ἀγαπούληδες**», παρουσιάζουν ένα **Χριστό ἀνύπαρκτο**, ἀνυπόστατο, διαστρεβλωμένο και νοθευμένο, **ὁ ὁποῖος βεβαίως δέν μπορεῖ νά σώση τόν ἄνθρωπο**.

Ἐξ ἄλλου, τό ρῆμα «**ἀναθεματίζω**» τό βρίσκουμε και σέ ἄλλες περιπτώσεις μέσα στήν Ἁγία Γραφή. Νά ὑπενθυμήσουμε: α) ὅτι **ὁ Ἀπόστολος Πέτρος**, μετά τήν ἄρνησή του, ἀπαντώντας στούς παρευρισκομένους, πού τόν ρωτοῦσαν, ἄν κι' αὐτός ἦταν μαζί μέ τόν Ἰησοῦ, «**ἤρξατο ἀναθεματίζειν και ὁμνῶναι ὅτι οὐκ οἶδα τόν ἄνθρωπον τοῦτον, ὃν λέγετε**» (Μαρκ.14,71), δηλαδή «**ἄρχισε νά καταριέται και νά ὀρκίζεται ὅτι δέν ξέρω τόν ἄνθρωπο αὐτόν, πού λέτε**», και β) ὅτι κάποιοι Ἰουδαῖοι, πού κάνανε συνωμοσία ἐναντίον τῆς ζωῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀναθεμάτισαν μέ ἀνάθεμα τούς ἑαυτούς των, ἐάν δέν σκότωναν τόν Ἀπόστολο, «**...λέγοντες μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὔ ἀποκτείνωσι τόν Παῦλον**» (Πράξ.23,13-21). Και λίγο παρακάτω: «**ἀναθέματι ἀναθεματίσαμεν ἑαυτούς μηδενός γεύσασθαι ἕως οὔ ἀποκτείνωμεν τόν Παῦλον**» (αὐτόθι).

2. Ἀναθεμάτισε ποτέ ὁ Μέγας Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος;

Ὁ Ἀπόστολος **Παῦλος**, πού εἶναι τό στόμα τοῦ **Χριστοῦ**, σέ πολλά σημεία τῶν ἐπιστολῶν του χρησιμοποιεῖ τήν λέξη «**ἀνάθεμα**».

α) Λέγει στήν πρὸς Ρωμαίους: «**Θά εὐχόμουν (δέ) νά χωριστῶ ἐγώ ὁ ἴδιος ἀπό τόν Χριστό και νά γίνω ἀνάθεμα, ἐάν ἦτο δυνατόν μέ τήν καταδίκη μου αὐτή νά σωθοῦν οἱ κατά σάρκα ἀδελφοί μου, οἱ ὁμοεθνεῖς μου Ἰουδαῖοι**» (Ρωμ.9,3).

β) Γράφει στήν Α' πρὸς Κορινθίους 16,22: «**Εἶ τις οὐ φιλεῖ τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἦτω ἀνάθεμα**». Ὅλοι ὅσοι πολιτεύονται ἔξω ἀπό τήν ἀποστολική διδασκαλία και παράδοση τοῦ θείου Παύλου, ἡ ὁποία βεβαίως εἶναι ἡ διδασκαλία και ἡ παράδοση τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, δέν ἀγαποῦν ἐν ἀληθείᾳ και ἐννόμως τόν Κύριο. Ὅσοι δέν ἀγαποῦν ἐν ἀληθείᾳ τόν Κύριο, αὐτοί εἶναι **ἀνάθεμα**, δηλαδή **χωρισμένοι ἀπό τόν Κύριο**.

γ) Στήν ἴδια ἐπιστολή σέ ἄλλο σημεῖο ἀναφέρει: «**Οὐδεῖς, ἐν Πνεύματι Θεοῦ λαλῶν, λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν**» (Α' Κορ.12,3).

δ) Τέλος, ὁ ὅρος «**ἀνάθεμα**» ἀναφέρεται ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο και στήν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή ἐναντίον ἐκείνων, πού εὐαγγελίζονται ἔξω ἀπό τά παραδεδομένα «**Ἀλλά και ἄν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω**» (Γαλ.1,8-9), δηλαδή, «**ἐάν κι' ἐμεῖς ἀκόμα οἱ ἀπόστολοι ἢ και ἄγγελος ἀπό τόν οὐρανό σᾶς κηρύττει εὐαγγέλιο διαφορετικό ἀπό ἐκεῖνο, τό ὁποῖο ἐμεῖς ἀπό τήν ἀρχή σᾶς ἔχουμε κηρύξει, αὐτός ἄς εἶναι ἀναθεματισμένος και χωρισμένος ἀπό τόν Θεό**».

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, ότι οι λέξεις «**ἀναθεματίζω**» και «**ἀνάθεμα**» συναντώνται συχνάκις μέσα στην Ἁγία Γραφή. Πᾶσα περί αὐτοῦ ἀμφισβήτησις, ἀπό κληρικούς ὅποιου βαθμοῦ, ἢ καί λαϊκούς, φανερώνει παχυλή ἄγνοια τῆς Γραφῆς.

3. Σύγχρονοι ἅγιοι Πατέρες, περί τῶν ἀναθεμάτων.

α) **Ὁ ἅγιος Ἰωάννης Μαξίμοβιτς**, Ἀρχιεπίσκοπος Σαγγάης καί Σάν Φρανσίσκο, ἐρμηνεύοντας τό χωρίο ἀπό τήν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολήν τοῦ Ἀπ. Παύλου, «ἀλλά καί ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ἡμῖν, ἀνάθεμα ἔστω. Ὡς προειράκαμεν καί ἄρτι πάλιν λέγω, εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ.1,8-9), λέγει: «Ἐδῶ τό ἀνάθεμα ἐκφωνεῖται ἐναντίον τῆς διαστρεβλώσεως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ὅπως αὐτό κηρυσσόταν ἀπό τόν Ἀπόστολο, ἀνεξαρτήτως ἀπό ποιόν θά μπορούσε αὐτή (ἢ διαστρέβλωση) νά διαπράττεται, εἴτε ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἀπόστολο εἴτε ἀπό Ἄγγελο ἐξ οὐρανοῦ. Σέ αὐτήν τήν ἴδια ἔκφραση ἐπίσης ὑπονοεῖται: «**Ἄς κατακρίνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος**», διότι ποιός ἄλλος μπορεῖ νά κατακρίνη τοὺς Ἀγγέλους.

Στά πρακτικά τῶν Συνόδων καί τήν περαιτέρω πορεία τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ λέξις ἀνάθεμα κατέληξε νά σημαίνει **τέλειο διαχωρισμό ἀπό τῆς Ἐκκλησίας**. «Ἡ Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία ἀναθεματίζει», «ἀνάθεμα οὗτος ἔστω», ἢ «ἀνάθεμα τοῦτο ἔστω», **σημαίνει τελεία ἀπόσχιση ἀπό τήν Ἐκκλησία**. Ἀντιθέτως, σέ περιπτώσεις «διαχωρισμοῦ ἀπό τήν κοινωνία τῆς Ἐκκλησίας» καί ἄλλων ἐπιτιμιῶν ἢ κανόνων μετανοίας ἐφαρμοσμένων σέ ἕνα πρόσωπο, τό ἴδιο τό πρόσωπο παρέμενε μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἄν καί ἦταν περιορισμένη ἢ συμμετοχή του στήν πλήρη χάριτος ζωή της. Παρά ταῦτα, **αὐτοί, πού παρεδίδοντο σέ ἀνάθεμα, ἀπεσχίζονταν τελείως ἀπό Αὐτήν, μέχρι τῆς μετάνοιά τους**. Ἡ ἐπί γῆς Ἐκκλησία, συνειδητοποιώντας, ἐν ὄψει τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης καί σκληροκαρδίας τους, ὅτι δέν μπορεῖ νά κάνη τίποτε γιά τή σωτηρία τους, **τοὺς ὑψώνει στήν κρίση τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ κρίση εἶναι ἐλεήμων πάνω στοὺς μετανοοῦντας ἁμαρτωλούς, ἀλλά φοβερή πρὸς τοὺς πείσμονες ἐχθρούς τοῦ Θεοῦ. «Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος ... καί γάρ ὁ Θεός ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον» (Εβρ.12,29).**

Καί ἄς εἰσέλθωμεν τώρα εἰς τόν πυρῆνα τοῦ θέματος.

Τήν πρώτη Κυριακή τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τήν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς Πατροπαραδότως ἀπ' αἰῶνων παρελάβομεν καλεῖν αὐτήν, ἐορτάζομεν – ὡς γνωστόν - **τόν θρίαμβον τῆς ἀληθείας κατά τοῦ ψεύδους**, διά δογμάτων ἐν Συνόδοις ὑπό τῶν Θεοφόρων καί Πνευματοφόρων Πατέρων τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς, Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἐνδυθείσης αὐτῆς (τῆς ἀληθείας), τοῦ μή

τολμήσαι τινά ἄψασθαι κάν, πολλῶ μᾶλλον ἀπεκδύσασθαί ποτε τούτων (τῶν δογμάτων) αὐτήν (τὴν ἀλήθειαν), ἀπογυμνῶν αὐτήν ἐκ τούτων, καί εἰς κατασχύνην (αὐτήν) ὀδηγήσαι, καταγαγεῖν καί ἐμπαῖσαι βουλόμενον. Δέν παραλείπομεν νά ὑπομνήσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι, ἰδιαίτερος κατ' αὐτήν, ἐορτάζομεν τὴν ἀναστήλωσιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων.

Καί νάσου. Σήμερον τί συμβαίνει; Ποῦ ἔχουμε περιέλθει καί καταλήξει; Τί ἔχει ἐπικρατήσει; / Ἐπεκράτησε, δυστυχῶς, νά «φορτώνωμε τό γαῖδαρο μονομεριά-μονόπαντα»! Περιοριζόμεθα εἰς τό ἕν σκέλος. Νά μιμνησκόμεθα (ναί καθηκόντως, ἀξιοχρέως, εὐσεβῶς κρατοῦντες τὴν Παράδοσιν) τοῦ «Οἱ προφῆται ὡς εἶδον, οἱ ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ... ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀ λ ἦ θ ε ι α ὡς ἀποδέδεικται, ... ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστός ὡς ἐβράβευσεν, / οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστόν τόν ἀ λ η θ ι ν ὸ ν Θεόν ἡμῶν, καί τοὺς αὐτοῦ ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν ναοῖς, ἐν εἰκονίσμασι, τόν μὲν ὡς Θεόν καί δεσπότην προσκηνοῦντες καί σέβοντες, τοὺς δέ (ἁγίους, ὑπονοῶν ἐνταῦθα) διὰ τόν κοινόν δεσπότην ὡς αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμῶντες καί τὴν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμοντες. Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις στήριξε τὴν οἰκουμένην». Καί συνεχίζει (ἐν μεταφράσει): Κοντά στά παραπάνω, ἀνευφημοῦντες, δοξάζομεν καί τιμῶμεν τοὺς προμάχους τῆς ὀρθοδοξίας, τοὺς εὐσεβεῖς βασιλεῖς, τοὺς ἁγιωτάτους πατριάρχας, τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς διδασκάλους, τοὺς μάρτυρας, τοὺς ὁμολογητάς, καί λέμε (αὕτη τὴ στιγμή) ἀδελφικῶς καί πατροποθῆτως, **νά εἶναι αἰῶνια ἡ (ἐκ μέρους μας) θύμησή τους.** Γιατί; **Γιὰ νά μή χαλαρώσουμε ποτέ, καί ξανασηκώσουν κεφάλι οἱ ἐχθροὶ καί ἐπίβουλοι τῆς πίστεώς μας, μέσα σέ μιά ἀδιαφορία ἢ ὑπνωσὴ μας, καί ξανασπείρουν ζιζάνια στό χωράφι τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί ἀπ' αὐτῆς τῆς πλευρᾶς, καλῶς ποιοῦμεν.** Ποῦ, ὅμως, ἡ διαρκῆς ἐπισκόπησις ἀπὸ τοῦ φυλακίου τοῦ χώρου-ἀγροῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, καί ἡ ἀντιμάχησις κατὰ τῆς ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως, ἀνευ γνώσεως καί ἀναγνωρίσεως αὐτῶν; Πολλῶ μᾶλλον, ὅταν αὐτοὶ οἱ δεδηλωμένοι ἐχθροὶ, θρασύτατα κινοῦνται καί κυκλοφοροῦν ἀνάμεσά μας ἐλευθέρως, χαρακτηριζόμενοι καί ἀναγνωριζόμενοι ὑπὸ τῶν Ἐπισκοποῦντων καί (ἐδῶ γελᾶνε) «ἀγρυπνοῦντων!!!» (τί κατάντια), καί ... «φίλοι καί ἀδελφοί» προσφωνοῦνται ὑπὸ τῶν, καί τοὺς ὑψηλωτάτους, πατριαρχικούς, καί τόν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἔτι κατηξιωμένου κατέχειν, κεχειροτονημένων διαδόχων(!) τῶν Πανευφήμων Ἀποστόλων, οὐ μὴν ἀλλά, καί τῶν ἐκασταχοῦ αὐτοαποκαλουμένων ζηλωτῶν καί «σωτήρων τῆς Ὄρθοδόξου πίστεως ἡμῶν»(!), οἵτινες – τῶ πράγματι - προϊόντος τοῦ χρόνου

ἀποδεικνύονται, ἔτι καί περισσότερον προδότηι καί ἐχθροί τῆς ἀμωμήτου(!) κατά τὰ ἄλλα ταύτης (πίστεως).

Ποῦ τό θάρρος καταδείξεως καί στηλιτεύσεως τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως σήμερον; Ἐξέλειπον οὗτοι; Οὐδείς αἰρετικός; Οὐδείς σχισματικός; Οὐδείς ἀλλόθρησκος, ἄπιστος; Οὐδείς Τέκτων - Μασόνος; Οὐδείς σατανιστής;!!! Νικολαῖται! Προδότηι! Ἐπίσκοποι-Ἀναπαραστάται, καί καχεκτικά, ἄτονα, ἀσθενῆ ἰχνογραφήματα καί κακοτεχνήματα εὕρισκόμενοι ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἀναβιοῦντες, ὡς διαχρονικά φαντάσματα τῶν ἐπτά προκατόχων σας, τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Μ. Ἀσίας τῶν ἐν τῇ Ἀποκαλύψει, τὰ ἔργα καί τὰς ἡμέρας ἐκείνων, τῶν διασαλευθέντων ὑπό τοῦ Θεοῦ, καί τούτων καί τῶν λυχνιῶν αὐτῶν. Ποῦ ἡ αἰδώς καί ἐντροπή σας;! Ἀπέλειπε καί τό ἴχνος τούτων!

Ἄφρονες! Εἰς τὰ ὡς ἄνω, τὰ μετὰ τοσοῦτου πόνου ψυχῆς κατατεθέντα, **οὐδαμοῦ διεκρίνατε**, καί τήν δικαιοσύνην καί τήν τιμωρίαν, ἥτις (ἔνεκεν αὐτῆς-τῆς δικαιοσύνης) μέλει νά ἐπιπέσῃ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ἐπί πάντας «τούς μή φυλάξαντας τούς λόγους οὓς αὐτός διέθετο, διετάξατο καί ἐνετείλατο» (Λουκ.11,28); Παραθεωροῦντες τὰ δεύτερα (δικαιοσύνην καί τιμωρία), μένεται καί **ἀρκεῖσθε μόνον εἰς τήν ἀγάπην** τοῦ Θεοῦ;! Χωλαίνοντες (μέ ἓνα πόδι ἢ κουτσαίνοντες) (Γ' Βασ.18,21), κυλλοί (μέ μίαν ἢ βεβλαμένην χεῖρα) (Ματθ.15,30-31), μίαν κόπην (κουπί βάρκας), μίαν πτέρυγα, αὐτοκαταργεῖσθε, καί οὐδένα βηματισμόν, ἔργον ἢ ἀπογείωσιν πρὸς τόν οὐρανόν δύνασθε νά ἐπιτύχητε.

Ποῖοι καί ποῖω δικαίω καί ἀποφάσει, ἑτέρας ποιῶς, μετὰ τήν Ζ', Σύνοδον, καταργεῖτε καί καταλιμπάνετε τὰ «ἀναθέματα», μή ἀναφωνοῦντες, ἢ καί μή κἀν ἀναφερόμενοι εἰς αὐτά, / τοῦ λαοῦ, οὕτω, μή ἀντιφωνοῦντος καί καταφάσκοντος, τοῦ εἶναι τούτους ἐν ἀναθέματι ἐν παντί, καί ἐκτός τῆς ἱερᾶς τῶν πιστῶν συνάξεως ἰσάνααι;

Τίς, μόνος, ὁ ὑπερακοντίζων τὰ ἐσκαμμένα καί ἀκυρῶν τούς Συνοδικούς Πάτερας τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, καί καταργῶν τούς Ἱερούς Κανόνας, τὰ δόγματα, τὰς ἀποφάσεις καί πάντα, ἅτινα μέσῳ καί τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν ἔτι, ὡς πολυτιμώτατον δεδοκιμασμένον θησαυρόν παρελάβομεν καί διεφυλάξαμεν ἐν ταῖς χερσίν ἡμῶν, δι' ὧν διηγάγαμεν ἡρεμον καί ἡσύχιον βίον ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καί σεμνότητι ἐπί τοσοῦτους αἰῶνας; (Θεῖα Λειτουργία Μ.Βασιλείου).

Πόσο μιαρὸς, ἀνόσιος καί ἀπόβλητος ὁ ἔσχατος ἰσχυρισμὸς τοῦ Οἰκουμενικοῦ - κατά τὰ ἄλλα - Πατριαρχείου, μέ ἀφορμὴν τό Οὐκρανικό, ὅτι, ἔχομεν μὲν περί τούς Κανόνας «τὴν ἀκρίβειαν» καί τὴν «οἰκονομίαν», ἀλλ' ἀδρανούσης κατ' οὐσίαν τῆς πρώτης, σήμερον ἰσχύει μόνον ἡ οἰκονομία, τῶν περισσοτέρων Κανόνων, μή ὄντων ἐν ἰσχύϊ!!

Τί εύκολα καί ώραία, λοιπόν, έπιλύονται πλέον τά ζητήματα, τά θεωρούμενα καί έξεταζόμενα (άλλοτε) μέσω τών από αίωνων κειμένων, θεοπνεύστων Κανονικών διατάξεων;! Τοϋτο, αυτόμάτως έπιλύεται, παντοιοτρόπως μετ' έπεικειάς καί οίκονομίας, ώς έπιπολής (έπιφανειακώς καί χονδροειδώς) άνακρινόμενον, έξεταζόμενον, καί μή πλέον βασανιζόμενον καί μετ' άκριβείας έταζόμενον, ίνα μή χολωθῆ τις, ἢ δυσαρεστηθῆ! Καί ποίου εἰς αὐτά πρωτοστατοῦντος;! Τοῦ, ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ Ἀνατολικῶν Σπουδῶν τῆς Ρώμης, φοιτήσαντος μετὰ τήν Χάλκην, καί ένδιατρίψαντος εἰς τό θέμα τῆς Κωδικοποιήσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων!(sic) Βάλ' τό λύκο νά φυλάη τά πρόβατα!! «Ρύσαι ἡμάς, Κύριε, ἀπό τοῦ πονηροῦ»! (Ματθ.6-13).

Θέτω ένώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σας πρὸς κρίσιν, άλλ' ύπεύθυνον καί ένσυνείδητον, τούς ίσχυρισμούς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, κατ' έξουσιοδότησιν τούτου, γενομένην πρὸς τόν δημοσιογράφο, άλλά δυστυχῶς καί Ἀρχιμανδρίτην Βασίλειον Μπακογιάννη. Ἀναφέρει εἰς τήν ιστοσελίδα «ΡΟΜΦΑΙΑ» τῆς 9.5.(/έ.έ.). Ἄκουσον, ἄκουσον!

«Ποίος τηρεῖ έπακριβῶς ὅλους(!) τούς Ἱερούς Κανόνες; Π.χ. Ποίος (Ἐπίσκοπος) τηρεῖ τόν ΙΔ' Κανόνα τῆς άγίας Ἐκτης (Πενθέκτης) οίκουμενικῆς Συνόδου, πού ὀρίζει, ὅτι Πρεσβύτερος πρέπει νά χειροτονῆται, αὐτός πού ἔχει συμπληρώσει τό τριακοστόν έτος τῆς ἡλικίας, καί Διάκονος τό εἰκοστό πέμπτον έτος;»

«Ποίος καθαιρεῖ Ἐπίσκοπον πού δέν φροντίζει γιά τήν πνευματικήν καλλιέργειαν τοῦ ποιμνίου του; (Κανών ΝΗ' Ἀγ. Ἀποστόλων), ἢ δέν στηρίζει οίκονομικά τούς φτωχοῦς Ἱερεῖς του; (Κανών ΝΘ' Ἀγ. Ἀποστόλων)».

Καί άλλα πολλά, καί πίο «σκανδαλιστικά!» (Ματθ.18,7). Δηλαδή, **οἱ Ἱεροί Κανόνες, στήν πλειοψηφία τους, ἔχουν τεθεῖ στό «ἀρχεῖο». Ἐλάχιστοι, ἐλαχιστότατοι εἶναι ἐν χρήσει ...!**

Ἄρα αὐτό πού σήμερα κυριαρχεῖ στήν Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ οίκονομία! Στήν ἄκρη ἢ «ἀκρίβεια»!

Θά έρωτηθοῦμε ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως: «Γιατί σέ τόσες καί τόσες περιπτώσεις κάνατε μέ άνεση οίκονομία (ἢ καί αὐθαιρεσία...!), ένῶ σέ άλλες έπιμένατε στήν άκριβεια; Γιατί;

Καί τώρα, άποσειόντες ἐκ τῶν ὤμων πᾶσαν άντικανονικήν έπιφόρτησιν τῆς ύγιαινούσης, πιστευούσης καί σεβομένης τās Γραφάς καί τούς Ἱερούς Κανόνας ὑποστάσεως-ὑπάρξεως ἡμῶν, παρ' οἰουδήποτε προσγινομένης, **ἄς έξετάσωμεν** (ἐκ τοῦ Κατανυκτικοῦ Τριωδίου) **δύο αποφάσεις** τῶν Πατέρων τῆς ἐν Κων/πόλει, ἐν ἔτει 843 μ.Χ. συνελθούσης Ζ' Οίκουμενικῆς Συνόδου, **σχέσιν έχούσας πρὸς τήν, ἐν άγνοία, τοποθέτησιν τῶν Ἑλλήνων σοφῶν τῆς πρώτης, καί τῆς**

δευτέρας πρὸς τὰς ματαίας δοξασίας αὐτῶν, ἀμφοτέρας ἐν μεταφράσει.

«Αὐτοὶ πού ἔχουν τὴν γνώμη καὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι οἱ Ἕλληνες σοφοὶ καὶ πρῶτοι τῶν αἰρεσιάρχων, οἱ ἀπὸ τὰς ἑπτὰ ἀγίας καὶ Καθολικὰς Συνόδους, καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ διαλάμπσαντας Πατέρας ἔχουν καθυποβληθῆ ἰσχυρῶς ἀνάθεμα, σάν ξένοι καὶ ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, γιὰ τὰ κίβδηλα λόγια τοὺς καὶ τὸ βρόμικο περιεχόμενο, καὶ ὅτι ἔνεκα αὐτῶν εἶναι ἀνώτεροι κατὰ πολὺ ἐδῶ στή γῆ, ἀλλὰ θὰ ἀποδειχθοῦν ἀνώτεροι καὶ στή μέλλουσα κρίση, καὶ παρέσυραν εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους ἄνδρας, συντελέσαντες ἔτσι αὐτοί, νὰ ἐμπέσουν οἱ εὐσεβεῖς εἰς κάποιο πάθος ἀνθρώπινο, ἢ ἐν ἀγνοίᾳ νὰ διαπράξουν κάποιο πλημμέλημα, αὐτοὶ πού ἔχουν τέτοια γνώμη καὶ ἐκτίμηση γιὰ τοὺς σοφοὺς Ἕλληνες, νὰ εἶναι καταραμένοι, τελείως ἀποσχισμένοι καὶ χωρισμένοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, χωρισμένοι ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ καὶ τὸν Θεὸ Πατέρα, καὶ κατακεκκριμένοι ἀπὸ τὸ Θεό».

Βάσει αὐτοῦ τοῦ Κανόνος, τοῦ ἀναθεματίζοντος σπονδὰς, χοὰς, Ἴσθμια, Καβεῖρια, Δελφικά, Ἐλευσίνια Μυστήρια καὶ τὰ ἐξ ἀμάξης ἐν τῷ Κηφισῷ ποταμῷ, Βακχικά, Δωδεκάθεο Ὀλύμπου, Παναθήναια καὶ ἱερόδουλες εἰς Παρθενῶνα, Παιδεραστίες Ἀκαδημίας Πλάτωνος, Ἀρσενοκοιτίες Σόλωνος, Σωκράτους, καὶ διὰ βίου στρατευμένων κ.λ.π. κ.λ.π. (βλέπε: «Ἐκφυλοὶ» Κ.Σιαμάκη, ἐκδόσεις ΔΟΜΟΣ), πῶς ἐν ταῖς ἡμέραις μας ἀποτολμῶνται: Ἐν μὲν τῇ ἱερᾷ ἀκολουθίᾳ τοῦ Συναξαρίου τοῦ Σαββάτου πού ἐορτάζομεν «τό διὰ κολλύβων θαῦμα» τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, νὰ προσφέρωμεν (ἄπαγε τῆς ἀνακολουθίας καὶ βλασφημίας) ἀντὶ «σπονδῶν καὶ χοῶν» κ.λ.π. κόλλυβα! Ἐν δέ ταῖς παραλλήλοις ἐορταῖς νὰ ἀναβιοῦμεν, τοῖς Ἕλλησι στοιχοῦντες, τὰ ἀντίτυπα τῶν ὡς ἄνω παρωνύμων ἐορτασμῶν τῶν «Δημητρίων», «Παυλείων», «Εὐγενίων» καὶ ἔπεται συνέχεια, ὡς καὶ ἡ ἐπέκτασις καὶ προέκτασις ἐορτασμοῦ Γεννηθλίων, ἐκτός τῶν ἀύστηρῶς παραδεδομένων τριῶν, ἦτοι: τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Χριστούγεννα), τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ τοῦ Τιμίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, νάσου ἢ καὶ τοῦ Ἁγίου Εὐγενίου τοῦ Τραπεζουντίου, ἀναμενομένων συντόμως καὶ Γεννηθλίων, καὶ ἄλλων Ἁγίων «ὅπως λόξει (ναὶ λόξει) τοῖς ἐκασταχοῦ φιλοπροόδοις(!) προεστῶσι...» Καὶ ποῦ 'σ' ἀκόμη!!

Περαίνων, καταθέτω καὶ τὸν προσημειωθέντα καὶ προμνημονευθέντα δεύτερον ἀναθεματισμόν, καὶ τοῦτον ἐν μεταφράσει ἵνα γένηται καταληπτός, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἢ ἐνστερνισμόν αὐτοῦ, ἀναλόγως τῆς διαθέσεως καὶ τοῦ πῶς ἴσταται ἕκαστος, ἔναντι τῆς σπουδαιότητος τῆς ἀρχαίας μας ἑλληνικῆς γλώσσης, ἥτις, ὡς ἀπὸ Θεοῦ προωρισθεῖσα νὰ

γίνη τό χαλί, ἐργαλεῖο καί μέσο τῆς διαδόσεως τοῦ εὐαγγελίου εἰς τά πέρατα τοῦ κόσμου, ὡς ἔχουσα τόν μεγαλύτερον πλοῦτον διανοήσεως, καί τό ἑκατομμυρίων ἀριθμητικόν ὕψος λεκτικῶν τύπων τοῦ ἔτύμου (ἐτυμολογίας), ἐν τούτοις - ἐν τῇ καλπαζούσῃ συγχρόνῳ τεχνολογία - διά τοῦ ἀλγορίθμου, ἴσως ἀποβῆ ἑπικινδυνωδεστάτη, διότι, κατά τήν γνώμην μου, τά πάντα εἶναι πεπερασμένα καί μάταια, ἐξυπηρετοῦντα τὰς ἐφημέρους ἀνθρωπίνας ἀνάγκας, ἐν τῇ ἐντολῇ τοῦ Θεοῦ τοῦ κατεξουσιάσαι καί κατακυριεῦσαι τήν γῆν (σχετικά πρὸς αὐτήν, ἐλαχιστομοριοστῶς καί τόν οὐρανόν - ἀδύνατον πέραν τῆς σελήνης, παρά μόνον ὄργανοις ἐπιτυχάνων τήν ἔρευναν καί διά τηλεσκοπήσεως, ἀπειροελάχιστον μέρος τοῦ ἀχανοῦς σύμπαντος), ὡς μή δυνάμενα χωρῆσαι ἐπέκεινα εἰς τήν αἰωνιότητα, τῆς κορωνίδος τῆς κτίσεως μόνης (ἦτοι τοῦ ἀνθρώπου) προδιαγραφείσης εἰσελθεῖν καί μένειν εἰς τήν αἰωνιότητα, τῆς ὕλης (τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς) καί πάσης τῆς λοιπῆς κτίσεως, συνωδινούσης καί συστεναζούσης σήμερον - αἰτία καί συνεπεία τῆς πτώσεως καί ἐξώσεως ἡμῶν, αὔριον (ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ κατά τήν Β΄ Παρουσίαν τοῦ Κυρίου), μελλούσης νά ἀλλαγῆ, λαμβανούσης καινὴν μορφήν, παλιγγενουμένης καί κατοικούσης ἐν αὐτῇ αἰωνίως (καί οὐχί χίλια ἔτη, ὡς αἰρετιάζοντες διδάσκουσιν) τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. Τό πῶς(;) ἐγκέκρυπται ἐν νῶ (νοῖ) τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ. Κύριος ὁ Θεός ἀπέκρυψε ταῦτα. Παῦλος δέ, οὐκ ἠδυνήθη αὐτά ἐκφράσαι καί ἐρμηνεῦσαι μέ λόγια διά τῆς ἀνθρωπίνης γλώττης του, καίτοι ἀνέβη μέχρι τρίτου οὐρανοῦ. / Προβαίνω εἰς τήν ἐρμηνείαν τοῦ δευτέρου ἀναθέματος, ὡς προεῖπα, ἐν μεταφράσει.

«Αὐτοί πού δέν διδάσκονται γιά νά ἐκπαιδευθοῦν ἀπλῶς στά ἑλληνικά μαθήματα, ἀλλά **μουόμενοι ἀκολουθοῦν ἀσπαζόμενοι τίς μάταιες** δοξασίες, καί ἐκλαμβάνουν καί ἐμπιστεύονται αὐτές σάν **ἀληθινές, τίς ἐγκολποῦνται, καί φανερά ἢ κρυφά προσπαθοῦν νά μπάσουν μέσα σ' αὐτές τίς δῆθεν ἀλήθειες καί ἄλλους, γνωρίζοντας ὅτι ὄλ' αὐτά στήν πραγματικότητα εἶναι ψέμα καί πλάνη, καί ἐν γνώσει τους, διδάσκουν αὐτά καί σέ ἄλλους ἀνευδοιάστως, αὐτοί νά εἶναι καταραμένοι, τελείως ἀποσχισμένοι καί χωρισμένοι ἀπό τήν Ἐκκλησία, χωρισμένοι ἀπό τόν Χριστό, καί κατακεκριμένοι ἀπό τόν Θεό».**

Ὁ Ἕλληνας **ἱστορικός** καί βιογράφος **Πλούταρχος**, κάπου στά ἔργα του ἐκφράζει τήν ἀποψη, πού ἦταν καί καταστάλαγμα πείρας μιᾶς ζωῆς, λέγων: «**Ὑδωρ θολερὸν καί ψυχὴν ἀπαίδευτον, οὐ δεῖ ταράττειν**».

Μεταφράζω. «Θολωμένο νερό καί ἀκαλλιέργητο, ἀδιαμόρφωτο σέ συμπεριφορά καί ἀκοινωνήτον, ἐστερημένον ἠθους καί λεπτότητος αἰσθημάτων ἀνθρώπων, δέν πρέπει νά τά ἀναταράττει».

Διά τῶν ὡς ἄνω ἐκτεθέντων, δέν γνωρίζω τί τό θετικό καί τί τό ἀρνητικό προσέφερα στους ἀναγνώστας μου. Δέν προδιετέθη ὡς ἄλλος Πλούταρχος. **Ἵπείκων τῷ εὐαγγελίῳ, τοῖς Κανόσι τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων, καί τῷ δοθέντι ὄρκῳ μου, κατέθεσα ἐναγωνίως ὡς μέλος τοῦ σώματος τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ταῦτα, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ καί τῇ εὐχῇ, ὅπως οἱ πάντες, ἀφορῶντες εἰς Τόν τῆς πίστεως Ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν, συγκλίνοντες πρὸς τοῦτο μετά τοῦ Παύλου, καί τήν γνώμην τῶν Πατέρων ἀσπαζόμενοι· ὁμονοοῦντες πορευόμεθα στό ἐξῆς μετ' αὐτῶν, «ἵνα μή σχίσματα ἦ ἐν ἡμῖν» (Α΄ Κορ.1,10 & 12,25), καί ὑποτάζωμεν ἑαυτούς ξέναις πίστεσι καί ἐξουσίαις, ἀπεμπολοῦντες τήν ἀλήθειαν καί τῇ πλάνῃ ἑαυτούς παραδῶμεν.**

Θερμοτάτην ἱκεσίαν, τῷ Πανοικτίρμονι καί Δωρεοδότη Θεῷ, ποιοῦμαι!

Εἴθε νά εἰσακούσῃ τῶν προσευχῶν πάντων τῶν πρὸς Αὐτόν ἀκαταπαύστως βοῶντων, καί ἵλεως γένηται ἐπί πᾶσιν οἷς ἡμεῖς «**ἠμάρτομεν καί ἠνομήσαμεν, καί οὐκ ἐσμεν ἄξιοι ἀτενίσαι εἰς τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, κατακαμπτόμενοι πολλῶ δεσμῶ σιδηρῶ, εἰς τό μή δύνασθαι ἀνανεῦσαι τάς κεφαλάς ἡμῶν, ἐν τῷ ἐκλελοιπέναι τήν ἰσχύν καί μή εὐρίσκειν χάριν καί παρηγορίαν**».

Ἰερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ
12.5.2021